

20-1 . עיריית סלואד ואח'

העותרים בבג"ץ
: 1308/17

ע"י ב"כ עוה"ד סוהאד בשארה ו/או מאיסאנה מוראני ו/או חסן ג'בארין ו/או
סאוסן זהר ו/או פאדי חורי מעדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט
הערבי בישראל רחוב יפו 94, ת"ד 8921, חיפה 31090
טל': 04-9501610; פקס: 04-9503140

ועו"ד סולימן שאהין, ממרכז ירושלים לזכויות אדם
רח' איבן בטוטה 14, ירושלים 91200
טל': 02-6272982, פקס: 02-6264770

1. הכנסת

המשיבים בבג"ץ
: 1308/17

באמצעות הלשכה המשפטית, הכנסת
2. המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית
באמצעות מחלקת הבג"צים, משרד המשפטים, ירושלים
3. הממשלה

ע"י ב"כ עו"ד הראל ארנון, רח' הרטום 16, ירושלים
טל': 02-6509100; פקס: 02-6509110

4. המועצה האזורית מטה בנימין
ע"י ב"כ עו"ד שמחה דן רוטמן, מרח' הלל 18, ירושלים
טל': 052-8743868 פקס: 077-4449672

1-40. ראש מועצת הכפר עין יברוד, עוני חסן מוחמד שועיב ואח'

העותרים בבג"ץ
: 2055/17

ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל ספרד ו/או מיכל פסובסקי ו/או סופיה ברודסקי

וכן עוה"ד שלומי זכריה ו/או מיכל זיו
כולם מרח' דוד חכמי 12, תל אביב 6777812
טל: 03-6206947/8/9, פקס: 03-6206950

וכן עוה"ד דן יקיר ו/או רוני פלי ואח'
מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רח' נחלת בנימין 75, תל אביב 6515417
טל': 03-5608185; פקס: 03-5608165

- נ ג ד -

1. הכנסת

המשיבים
בבג"ץ 2055/17 :

באמצעות הלשכה המשפטית, הכנסת

2. הממשלה

ע"י ב"כ עו"ד הראל ארנון, רח' הרטום 16, ירושלים
טל': 02-6509100; פקס: 02-6509110

3-7. היועץ המשפטי לממשלה, ד"ר אביחי מנדלבליט
באמצעות מחלקת הבג"צים, משרד המשפטים, ירושלים

8. המועצה האזורית מטה בנימין
ע"י ב"כ עו"ד שמחה דן רוטמן, מרח' הלל 18, ירושלים
טל': 052-8743868 פקס: 077-4449672

תגובה מטעם העותרים בבג"ץ 2055/17 להשלמת טיעונים

מטעם העותרים בבג"ץ 1308/17 מיום 20.6.2018

בהתאם להחלטות בית המשפט הנכבד, מתכבדים העותרים בבג"ץ 2055/17 (להלן: "העותרים") להגיש את תגובתם להשלמת הטיעונים מטעם העותרים בבג"ץ 1308/17 מיום 20.6.2018.

ולהלן תגובתנו:

1. העותרים יבקשו להגיב להשלמת טיעוני העותרים בבג"ץ 1308/17 בדרך של הבהרה וחיזוק של שני עניינים אשר אף שהועלו הן בטיעון בכתב והן בטיעון שבע"פ מטעמינו, בשל קוצר היריעה ודוחק הזמן לא הייתה הזדמנות להציג בפני ביהמ"ש הנכבד את ההפניות למקורות הנוגעים להם בשלמותן.
2. המדובר בשאלת מקור הסמכות של הכנסת לחוקק נורמות שתחולתן בגדה המערבית ובסוגיית העמידה של החוק מושא תיק זה בתנאים היסודיים של הפקעה **לצרכי ציבור** (במובחן ובנוסף לשאלות הנוגעות להפרת עקרונות חוקתיים ואיסורים מן הדין הבינלאומי), סוגיות אשר גם העותרים בבג"ץ 1308/17 נדרשו להם, אם כי מנקודת מבט שונה במקצת.
3. כל המקורות שיצוטטו להלן אוזכרו באסמכתאות מטעם העותרים בעיקרי הטיעון שהוגשו מטעמם לקראת הדיון, ביום 31.5.2018. במסמך זה נבקש רק לצטט את התכנים הרלבנטיים ביותר ממקורות אלו ועמדת העותרים שהוצגה בדיון תוצג להלן בקצרה בלבד.

א – מקור סמכותה של הכנסת לקבוע נורמות שתחולתן חולשת על הגדה המערבית, והמגבלות על סמכותה זו:

4. העותרים סבורים כי לכנסת **אין סמכות לחוקק** נורמות שיחולו בגדה המערבית. המגבלה על כוחה של הכנסת לקבוע הסדרים בגדה המערבית נובעת מעקרון הטריטוריאליזם שהוא עקרון חוקתי ראשון במעלה בשיטתנו המשפטית. עקרון החוקתיות הוא הביטוי לגבולותיה של האמנה החברתית מכוחה שואב המשטר הדמוקרטי את כוחו, ומכוחו למדינה מערכת מיוחדת של חובות וזכויות עם אזרחיה ותושביה ועם השוהים בתוך גבולותיה, שהיא שונה במהותה ממערכת החובות והזכויות של המדינה עם מי שאינם אזרחיה ותושביה או עם מי שאינם שוהים בגבולותיה (ראו פסקאות 272-286 לכתב העתירה).
5. לפיכך, וכל עוד לא שונו במעשה חקיקה מפורש גבולות התחולה של סדרי השלטון והמשפט של המדינה כך שיכללו את הגדה המערבית, עמדת העותרים היא כי בחקיקת החוק מושא עתירה זו הפרה הכנסת את העקרון החוקתי האמור באופן שאינו עומד בפסקת ההגבלה של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
6. דחיית הטענה האמורה משמעה שהכנסת נטלה לעצמה את הסמכות לחוקק בגדה תוך הפרת עקרון הטריטוריאליזם והפרת האמנה החברתית שביסוד שיטת המשטר שלנו.
7. לחלופין בלבד, ואם בית המשפט הנכבד יתיר הרחבה כאמור של סמכות החקיקה של הכנסת, עמדת העותרים היא כי יש שני מודלים בלבד שישבירו את ההרחבה האמורה (שכאמור להבנתנו איננה אפשרית מבלי לפגוע בעקרונות יסוד של השיטה):

א. הכנסת מפקיעה את סמכות החקיקה שיש למפקד הצבאי של השטח הכבוש מכוח המשפט הבינלאומי של דיני התפיסה הלוחמתית.

ב. הכנסת מחוקקת מכוח הסמכה על-ידי הריבון – קרי אזרחי מדינת ישראל.

8. המודל הראשון משמעותו שהכנסת מתפקדת כ"מפקד הצבאי" ולפיכך מקור סמכותה הוא הדין הבינלאומי והיא כפופה להוראותיו ולמגבלות החלות על סמכות החקיקה שהוא מעניק למפקד הצבאי.

9. המודל השני משמעותו שהכנסת ביצעה פעולה של שינוי נורמת הבסיס בשטח הכבוש באופן שמעתה יש לומר שהריבון הוא אזרחי מדינת ישראל. במילים אחרות, מודל זה מחייב להכיר בכך שהכנסת ביצעה סיפוח זה יורה של הגדה המערבית. במצב דברים זה סמכות החקיקה כפופה למגבלות הנובעות מהמשפט החוקתי הישראלי בלבד (בעיקר פסקת ההגבלה שקבועה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד: חופש העיסוק).

10. הקשיים עם המודל השני עצומים ונתמקד בשלושה מהם:

א. המשפט הבינלאומי כולל איסור מנהגי חד משמעי על סיפוח שטח שנתפס בכוח הזרוע. האיסור נובע הן מדיני המלחמה המודרניים והן מעקרון היסוד של הדין הבינלאומי בעת החדשה המקדש את הזכות להגדרה עצמית של עמים. ראו בעניין זה בין היתר:

(1) סעיף 11 לאמנת מונטווידאו בדבר זכויות וחובות של מדינות קובע באופן מפורש את האיסור על סיפוח שמהווה עקרון מנהגי הנטוע עמוק במרכז הדין הבינלאומי:

"The contracting states definitely establish as the rule of their conduct the precise obligation not to recognize territorial acquisitions or special advantages which have been obtained by force.."

- הדבר תורגם לקביעה הנוגעת לשטח כבוש באמנת ג'נבה הרביעית, סעיף 47:

"Protected persons who are in occupied territory shall not be deprived, in any case or in any manner whatsoever, of the benefits of the present Convention by any change introduced, as the result of the occupation of a territory, into the institutions or government of the said territory, nor by any agreement concluded between the authorities of the occupied territories and the Occupying Power, nor by any annexation by the latter of the whole or part of the occupied territory".

(2) לעניין הזכות להגדרה עצמית ראו מגילת האו"ם סעיפים 1(2), 55, 76; סעיף 1 המשותף לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, תרבותיות וחברתיות ולאמנה בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות (1966), וחוות-הדעת המייעצות של בית המשפט הבינלאומי בהאג בפרשות הנוגעות לנמיביה ולסהרה המערבית שאוזכרו בעקרי הטיעון;

ב. הקושי השני, נעוץ בכך קבלת המודל השני (סיפוח) מחייבת הכרה בכך שפעולת שינוי נורמת הבסיס בגדה המערבית נעשתה **במשטמע**, שהרי החוק הנדון בתיק זה לא קבע **במפורש** את שינוי כלל הבסיס. שינוי מפורש נעשה בשני המקרים שמדינת ישראל החליטה על סיפוח של שטחים בעבר - רמת הגולן וירושלים המזרחית:

- ס' 1 לחוק רמת הגולן, התשמ"ב-1981 קבע בלשון ברורה:

"המשפט, השיפוט והמינהל של המדינה יחולו בשטח רמת הגולן כמתואר בתוספת"

- ס' 1 לצו סדרי השלטון והמשפט (מס' 1), התשכ"ז-1967, ק"ת 2064 קבע אף הוא באופן מפורש:

"השטח של ארץ-ישראל המתואר בתוספת נקבע בזה כשטח שבו חלים המשפט, השיפוט והמינהל של המדינה."

לעומתם, אין בחוק להסדרת ההתיישבות ביהודה והשומרון, מושא עתירה זו, ניסוח המלמד על כוונה לבצע שינוי של נורמת הבסיס בגדה המערבית ונטילת הסמכות לקבוע נורמות והפקדתו בידי הריבון הישראלי. ברור, כי מבחינה חוקתית, אין מקום להכיר בפעולה כה דרמטית ומרכזית כדבר שנעשה בעקיפין ובמשטמע.

ג. הקושי השלישי עם הכרה במקור סמכות ישראלי (ולא בינלאומי) לחקיקה של הכנסת בשטחי הגדה המערבית המצויים מאז שנת 1967 תחת משטר התפיסה הלוחמתית, היא שהכרה כזו בהכרח יוצרת שלטון נורמטיבי של מחוקק נבחר על שטח שבו חיים אנשים שאינם זכאים לבחור ולהיבחר לאותו מחוקק. הדבר מהווה הפרה של עיקר העיקרים שבתורת המדינה המודרנית וכמובן מחזק את ההאשמות על אופי השליטה הישראלית בגדה המערבית כמפירות איסורים פליליים של המשפט הבינלאומי.

ב – האמנם הפקעה ל- "צרכי ציבור"? היקף, הגבלות, ותחימה נורמטיבית

11. העותרים טענו הן בכתב והן בעל-פה שתי טענות בנוגע לחוק מושא עתירה זו בקשר לדיני הפקעות לצרכי ציבור.

א. ראשית, שה**אוכלוסייה המקומית** מבחינת דיני התפיסה הלוחמתית (שרק עבורם מותר לבצע הפקעה לצרכי ציבור בהתאם לדין המקומי) היא **אך ורק** תושבי השטח הכבוש שאינם תושבי המעצמה הכובשת ואינם זרים, קרי: הפלסטינים המצויים תחת כיבוש צבאי. משכך, ובהתאם לפסיקה העקבית של בית המשפט הנכבד, כל הפקעה של מקרקעין פרטיים באזור, אמורה לשרת בראש ובראשונה את האוכלוסייה המקומית המוגנת.

ב. שנית, שממילא אין לראות בהפקעה המבוצעת על-ידי החוק מושא עתירה זו כהפקעה "לצרכי ציבור" שכן ההפקעה נעשית "לצרכי" **יחידים מזהים** וככזו אינה עומדת בדרישות האלמנטאריות של דיני הפקעה לצרכי ציבור, וזאת ללא תלות בשאלה "מי הוא הציבור" שעבורו מותר להפקיע.

12. אשר לשאלה הראשונה, היותו של הציבור שעבורו מותרת הפקעה "לצרכי ציבור" הציבור הנכבש בלבד, הדבר עולה מהתכליות של ענף משפטי זה ומההוראות הקבועות בו והמקנות הגנות לאוכלוסייה זו ומטילות איסורים על המעצמה הכובשת. גם הפסיקה הישראלית ביצעה הבחנה זו, אף אם השימוש במונח "אוכלוסייה מקומית" נעשה באופן שונה בהקשרים שונים.

אין לבלבל בין החובות שהדין הבינלאומי מטיל על המעצמה הכובשת כלפי האוכלוסייה המקומית הכבושה לבין החובות המוטלות על המעצמה הכובשת כלפי כל אדם המצוי בתחומה. כמו-כן אין לבלבל בין הכלל האוסר פגיעה בתושבים המוגנים כדי לקדם אינטרסים שאינם ביטחוניים של אזרחי המעצמה הכובשת, עם האפשרות שפעולה אשר מיטיבה עם שתי הקהילות יכולה לתפיסתו של בית המשפט להיות בלתי חוקית, כלומר שעצם העובדה שנשקל גם השיקול של טובת האוכלוסייה הישראלית כשלעצמו אינו פוסל את הפעולה.

13. קיימות לא מעט אסמכתאות העוסקות במהותו של הציבור שעבורו מותר להפקיע "לצרכי ציבור":

Gerhard Von Glehn, **The Occupation of Enemy Territory: A Commentary on Law and Practice of Belligerent Occupation**, The University of Minnesota Press, Minneapolis (1957), p. 186:

"It should be mentioned, however, that an occupant appears to have the right to expropriate either public or private property solely for the benefit of the native population".

- בג"ץ 10611/08 עיריית מעלה אדומים נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, פסקה 9 לפסק דינה של הנשיאה ביניש (פורסם בנבו, 24.5.2012):

"הקיום של אתר ההטמנה באבו דיס תלוי במידה רבה בכך שהוא ישמש גם את האוכלוסייה הפלסטינית. תפיסה זו נשענת על הדין הבינלאומי החל באזור, והיא מקובלת במשפטנו מזה שנים."

- בג"ץ 2150/07 עלי חסיין מוחמד אבו צפייה, ראש מועצת הכפר בית-סירא נ' שר הביטחון, פ"ד סג(3) 331 (2009), דברי השופט פוגלמן בעמודים 363-365 ובעמודים 384-385, (הדגשות הוספו, הח"מ):

" לפי כללי המשפט הבינלאומי הפומבי, סמכות ההפקעה של הממשל הצבאי ננקטה, על-פי הדין המקומי ובמסגרתו, לטובת האוכלוסייה המקומית, היינו התושבים המוגנים."

"המשיבים 4 מגדירים אף הם את הכביש כעורק תנועה חשוב ממרכז המדינה לירושלים, וכך גם המשיבה 5. לצד זה, משמש הכביש לתנועתם של תושבי יישובים ישראליים הממוקמים באזור. בהתאם לפסיקת בית

משפט זה, לא היה המפקד הצבאי מוסמך להורות על סלילת הכביש
מלכתחילה, לזו היתה המטרה שבבסיס הסלילה"

"מצב הדברים הנובע מאיסור התנועה הגורף על תושבי הכפרים הינו כי
אין מדובר עוד בכביש המשרת את טובתה של האוכלוסייה המקומית, כי
אם ב"דרך שירות" של המדינה המחזיקה. הסדר שזו תוצאתו חורג
מסמכותו של המפקד הצבאי ואינו עולה בקנה אחד עם כללי המשפט
הבינלאומי שעניינם תפיסה לוחמתית. הפועל היוצא של דברינו עד כה
הוא כי מגבלות התנועה שאותן הטיל המפקד הצבאי אינן יכולות לעמוד
במתכונתן הנוכחית ודינן להתבטל".

"התוצאה המתקבלת היא שנעשה שימוש בלעדי בדרך המצויה באזור
הנתון ל"תפיסה לוחמתית" לצרכי המדינה המחזיקה, וזאת מבלי
שהתושבים המוגנים באותו אזור יכולים לעשות שימוש באותה דרך
עצמה. תוצאה זו מנוגדת לדיני התפיסה הלוחמתית החלים באזור,
ויצירת "דרך שירות" שכזו - שנועדה לצרכי המדינה המחזיקה - אינה
כלולה בסמכותו של המפקד הצבאי".

- בג"ץ 1960/16 מועצה מקומית נבי אליאס נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש, פסקה 20 לפסק
דינו של השופט סולברג (פורסם בנבו, 16.11.2016):

"בהקשר זה אציין, כי לא מצאתי בסיס לטענת העותרים לפיה סלילת
הכביש העוקף היא אינטרס של האוכלוסייה הישראלית בלבד. מדובר
בכביש המשמש את כלל האוכלוסייה המתגוררת באזור, **ערבים ויהודים**
כאחד, שבטיחותם ואיכות חייהם צפויה להשתפר כתוצאה מסלילת
הכביש".

- בג"ץ 281/11 ראש מועצת בית איכסא נ' שר הביטחון, פסקה 26 לפסק דינו של השופט פוגלמן
(פורסם בנבו, 6.9.2011):

"במסגרת חובתו של המפקד הצבאי להבטיח את זכויותיה של
האוכלוסייה האזרחית המתגוררת בשטח **ובראשה האנשים**
"המוגנים"... הכוח הכובש **אינו רשאי**, אפוא, להפקיע אדמות שלא
לצורך צבאי, **אלא אם השימוש שיעשה בהן נועד לשרת את התושבים**
המוגנים... בנוסף, אין המפקד הצבאי רשאי לשקול את האינטרסים
הלאומיים, הכלכליים, החברתיים או הסוציאליים של המדינה הכובשת
אם אין באלה כדי להשליך על האינטרס הביטחוני של מדינה זו בשטח או
על האינטרס של התושבים הגגונים".

- דנג"ץ 9367/17 זיאדה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, פסקה 7 להחלטתה של
הנשיאה חיות (פורסם בנבו, 30.5.2018):

"אכן, כפי שציינו המבקשים נראה כי פסק הדין סותר בהקשר זה הלכות קודמות ויש בו גם חידוש וגם קושי... לעמדה זו שותף גם היועץ המשפטי לממשלה אשר בחוות הדעת בעניין היישוב חרשה שצורפה לבקשה התייחס לפסק הדין בהקשר זה וציין כי **הקביעות שבו סוטות מה"עמדה המסורתית הנוהגת שנים רבות, ולפיה הפקעת קרקע פרטית באיו"ש לצרכי ציבור המשרתים את ההתיישבות הישראלית, תיתכן רק כשהדבר משרת במקביל גם את האוכלוסייה הפלסטינית"**.

II – האם ההפקעה היא לצרכי ציבור או לצרכי יחידים?

14. אשר לסוגיה השנייה – האם בכלל בפנינו הפקעה "לצרכי ציבור" או שמא הפקעה לצרכי יחידים: החוק מושא עתירה זו קובע לא רק את הפקעת האדמות אלא גם כולל הוראות לגבי הקצאת השימוש והחזקה בהם ל"לצרכי ההתיישבות שנבנתה על אותם מקרקעין" (סעיף 6 לחוק) ומנחה את רשויות התכנון להשלים הליכי תכנון "בשים לב לצורך בהסדרת הבנייה הקיימת" (סעיף 6(ב) לחוק).

15. כלומר: מטרת ההפקעה שהחוק מורה עליה היא הסדרת השימוש בקרקע של יחידים קונקרטיים שכבר עושים שימוש כיום בקרקע אולם שימוש זה נעשה תוך הפרת דיני הקניין ודיני התכנון. לפיכך **לא מדובר בהפקעה שביסודה צורך ציבורי**. הפקעה לצרכי ציבור היא הפקעה שמוטבה הינו הציבור בכללותו (גם אם בעתיד ייהנו מהרכוש המופקע יחידים מתוכו, אולם בעת ההפקעה לכל מי שהוא חלק מהציבור יש פוטנציאלית אפשרות ליהנות ממנו בעתיד). ההפקעה שהחוק מושא עתירה זו מורה עליה נועד להיטיב עם יחידים שזהותם ידועה עוד טרם בוצעה הנטילה המשפטית של הרכוש. כפי שהובהר בדברי ההסבר להצעת החוק, המטרה העומדת בבסיסו היא סיוע לאותם אלה שכבר עושים שימוש בקרקע שהחוק חל עליה: "הותרת המצב ביישובים אלו כפי שהוא היום או הריסתם עלולות לגרום לפגיעה קשה ולא מוצדקת **במי שמתגוררים בהם שנים רבות**". לפיכך, נדרשת הסדרה של אותם יישובים" (הצעות חוק הכנסת – 672, ז' בכסלו התשע"ז, 2016.12.7, עמ' 44, ההדגשה שלנו).

16. במובן זה המדובר בפעולה שלטונית של **נטילת רכוש מאחד והעברתו לאחר ולא לציבור**. דיני הפקעה לצרכי ציבור אינם מכירים ואינם מאפשרים פעולה כזו, שכן תכליתם, ולפיכך ההצדקה היחידה לפגיעה בקניינו של הפרט, הוא צרכי הציבור ולא צרכיו של פרט כזה או אחר.

17. בעניין זה נבקש לצטט מפסיקה אמריקאית שאוזכרה בעיקרי הטיעון מטעמינו (כל ההדגשות שלנו):

- *Missouri Pac. Ry. Co v. Nebraska*, 164 U.S. 403, 417 (1896):

"The taking by a state of the private property of one person or corporation, without the owner's consent, **for the private use of another, is not due process of law, and is a violation of the fourteenth article of amendment of the constitution of the United States**"

- *Kelo v. City of New London conn*, 545 U.S. 469, 478 (2005):

"It has long been accepted that **the sovereign may not take the property of A for the sole purpose of transferring it to another private party B**, even though A is paid just compensation".

"As for the first proposition, **the city would no doubt be forbidden from taking petitioners' land for the purpose of conferring a private benefit on a particular private party**".

"Nor would the City be allowed to take property under the mere pretext of public purpose, **when its actual purpose was to bestow a private benefit**".

- *Hawaii Housing Authority v. Midkiff*, 467 U.S. 229, 245 (1984):

אנו מפנים בתיק זה במיוחד להגדרה "קבוצה מסויימת של בני אדם מזוהים" (**particular class of identifiable individuals**) שמתאר קבוצת מוטבים אסורה במסגרת הפקעה לצרכי ציבור:

"The state of Hawaii has never denied that the Constitution forbids even a compensated taking of property when executed for no reason other than to confer a private benefit on a particular private party. **A purely private taking could not withstand the scrutiny of the public use requirement**; it would serve no legitimate purpose of government and would thus be void. But no purely private taking is involved in these cases. The Hawaii legislature enacted its land reform act **not to benefit a particular class of identifiable individuals** but to attack certain perceived evils of concentrated property in Hawaii – a legitimate public purpose".

18. לאור האמור, החוק מורה על הפקעה שאיננה הפקעה "לצרכי ציבור" במובן של מונח זה בדיני ההפקעות לצרכי ציבור ובעיקר אינו משרת מטרה ציבורית, אלא – כפי שאף מודים מנסחי החוק – נועד לפתור "בעיה" של משפחות מסויימות, קבוצה מסויימת של בני אדם מזוהים. ככזה, החוק סותר עקרונות יסוד של הגנה על הקניין הפרטי, וכל זאת בנוסף ובמנותק מההפרות של המשפט הבינלאומי.

10 ביולי 2018

מיכל זיו, עו"ד

שלומי זכריה, עו"ד

מיכאל ספרד, עו"ד

רוני פלי, עו"ד

דן יקיר, עו"ד

ב"כ העותרים בבג"ץ 2055/17